

Arrest

nr. 337 383 van 9 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) november 1998.

1.2. Verzoekster dient op 31 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 18 maart 2024 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 juli 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Ashrafclan. U bent afkomstig van het dorp Golweyn in het district Marka van de regio Lower Shabelle. U ging tot de twaalfde graad naar school. In 2016 bent u getrouwd. U hebt twee kinderen, die zich bij hun vader in Golweyn bevinden.

Nadat uw echtgenoot ziek werd en zijn werk als leerkracht diende stop te zetten, startte u eind 2021 een zaak in de oostmarkt van Golweyn. U verkocht voornamelijk dranken, belkredietkaarten en qat. Ugandese soldaten van de nabijgelegen AMISOM-basis waren uw zaak genegen omdat u Engels sprak en kochten enkel producten bij u. Begin 2023 begon u twee à drie keer per week zelf naar de basis te gaan om producten te leveren.

Op 1 augustus 2023 werd u gebeld door een zekere Y., lid van Al Shabaab, die van u eiste dat u uw werk stopzette. U ging akkoord. De Ugandese soldaten waren u echter nog tweehonderdduizend Somalische shilling verschuldigd. U begaf zich op 2 augustus 2023 aldus naar de basis om dit bedrag te vorderen. Op de terugweg naar huis bemerkte u Y. in het gezelschap van twee gemaskerde, gewapende mannen. U liep terug naar de basis waar een gevecht ontstond tussen uw drie belagers en de soldaten. Y. werd geraakt. Na een telefoongesprek met uw ouders vanuit de basis reisde u met enkele soldaten van de basis naar Mogadishu waar u onderdak kreeg bij een oom van uw vader. U werd er gebeld door een ander lid van Al Shabaab die zei dat u gedood ging worden omdat Y. door uw toedoen was overleden. De zoon van de oom van uw vader regelde een vals paspoort en op 5 augustus 2023 reisde u met het vliegtuig van Somalië naar Ethiopië. Na een aantal weken in Addis Abeba reisde u door naar België waar u op 31 augustus 2023 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer naar Somalië door Al Shabaab gedood zal worden omdat u verantwoordelijk wordt geacht voor het overlijden van één van hun leden.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u problemen ondervond met Al-Shabaab omwille van de dood van één van hun leden waarvoor u, die handel dreef met Ugandese soldaten, verantwoordelijk werd geacht (notities persoonlijk onderhoud CGVS

d.d. 18/03/2024, p. 12-13). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omdat deze vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig waren.

Vooreerst slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u sigaretten, dranken en qat verkocht en Ugandese soldaten bevoorraadde.

U studeerde in 2016 af aan de middelbare school omdat uw vader een betere toekomst wilde voor u, maar u voerde vervolgens jarenlang geen werk uit (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot werkte als leerkracht maar zag zich in 2020 genooddakt zijn werk stop te zetten omwille van ziekte (CGVS, p. 3). Door zijn ziekte moest u beginnen te werken en begon u dranken en qat te verkopen op de oostmarkt van Golweyn (vragenlijst CGVS d.d. 13/09/2023, vraag 3.5; CGVS, p. 9). Er moeten reeds ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze door u geschetste gang van zaken. Uw echtgenoot kon volgens u nooit naar een dokter gaan omwille van financiële problemen waardoor jullie de onderliggende reden van zijn ziekte nooit te weten kwamen (CGVS,

p. 4). Dit is echter niet ernstig gelet op uw andere verklaringen. Uw tante langs moederskant woont immers in Saudi-Arabië, betaalde 7000 dollar voor u om Somalië te verlaten (verklaring DVZ d.d. 13/09/2023, vraag 32) en onderhield jullie tijdens de droogte (CGVS, p. 8). Uw broer werkte in Marka als garagist en autowasser (CGVS, p. 8). Bovendien werkte u zelf niet tussen 2020 en eind 2021 toen u de zaak opstartte (CGVS, p. 19) hetgeen de geloofwaardigheid van jullie penibele financiële situatie verder ondergraaft. Dat jullie niet eens een dokter konden betalen om een diagnose te laten stellen voor uw echtgenoot, en zo eventueel een behandeling op te starten, maakte u binnen de door u geschetste context dan ook geenszins aannemelijk. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u, een vrouw met twaalf jaar scholing, noodgedwongen sigaretten, drank en qat moest beginnen verkopen om aan inkomsten te komen reeds danig op de helling. Toen uw zaak goed draaide, begon u tevens producten naar de basis van de Ugandese soldaten te brengen om zo de verkoopprijs te kunnen verhogen (CGVS, p. 12). U situeerde uw zaak in de oostmarkt van Golweyn (CGVS, p. 10) maar opmerkelijk genoeg beschreef u de weg van uw zaak naar de Ugandese basis, die u in de richting van Afgooye situeerde (CGVS, p. 13), langs het centrum voor moeders en kinderen (CGVS, p. 21). Dit medisch centrum ligt volgens de beschikbare kaarten evenwel in het westelijke deel van Golweyn, terwijl Afgooye ten oosten ligt van Golweyn en de weg hiernaartoe vanuit de oostmarkt helemaal niet via dit medisch centrum loopt. Overigens stipt het CGVS aan dat zelfs indien geloofd zou worden dat u AMISOMsoldaten als klant had in een winkel, zoiets niet zou betekenen dat u meermaals per week toegang zou krijgen tot hun basis. In een streek waar blijkens uw verklaringen Al Shabaab zeer aanwezig was (CGVS, p. 12) is dit een bijkomend risico waarvan het nut niet kan worden ingezien. Uw verklaringen over uw eigen handelen overtuigden evenmin. U gaf aan dat de overheid in theorie de controle had over uw regio maar dat Al-Shabaab in de praktijk de baas was (CGVS, p. 11). Desondanks begaf u zich twee à drie keer per week naar deze basis (CGVS, p. 20). Ondanks uw frequente bezoeken wist u voorts niet eens de naam van de commandant van deze basis en kon u slechts twee voornamen opnoemen van soldaten die uw zaak bezochten (CGVS, p. 18), niet bepaald verklaringen waarmee u uw nauwe samenwerking met de Ugandese soldaten aannemelijk maakt.

Deze vaststellingen roepen ernstige vragen op bij uw bevoorrading van Ugandese soldaten in een nabijgelegen basis, nochtans de oorzaak van uw voorgehouden problemen met Al-Shabaab. De geloofwaardigheid van de bedreigingen door Al-Shabaab komt hierdoor aldus ook reeds op losse schroeven te staan.

Ook uw verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten zelf schoten te kort. U werd telefonisch gevraagd door een lid van Al-Shabaab om uw werk stop te zetten en niet meer aan de basis te leveren (CGVS, p. 12). U kreeg hierbij uitdrukkelijk de boodschap dat u **vermoord zou worden** indien u niet stopte (CGVS, p. 12). Toch besloot u **amper één dag later om opnieuw naar de basis te gaan**. Dat u zich zo kort nadat Al-Shabaab u op het spoor was gekomen opnieuw naar de basis begaf, klemt geheel met de ernst van hun boodschap en bedreiging. U weet uw terugkeer aan het feit dat de soldaten u nog 200.000 Somalische shilling (ongeveer €319) verschuldigd waren (CGVS, p. 20) en jullie helemaal niets meer hadden liggen van eten of drank (CGVS, p. 13). Nog los van deze opmerkelijke verklaring in het licht van uw tewerkstelling, u verkocht zelf tenslotte drank, kan niet worden ingezien dat u reeds na één dag helemaal niets meer te eten of drinken zou hebben en u zich voor hulp niet tijdelijk zou kunnen wenden tot uw burens, familieleden, andere dorpingen of de landbouwer met wie u zaken deed (CGVS, p. 11). Ook uw verklaring dat u soms bewust niet betaald werd om uw geld op die wijze op te sparen voor de schooltoelage van uw dochter (CGVS, p. 20) getuigt niet van een dermate prangende situatie dat u en uw gezin na amper één dag zonder inkomen in hongersnood zouden belanden. Bovendien klemt uw gedrag wederom met de vaststelling dat u kort hierop wel het nodige bedrag voor een reis naar Europa wist te bemachtigen. Uit het voorgaande volgt dat u hoegenaamd niet overtuigend verklaarde waarom u zich amper één dag na een doodsb bedreiging opnieuw naar de basis begaf.

Nog steeds volgens uw verklaringen zag u onderweg van de basis terug naar huis Y., de man van Al-Shabaab die u gebeld had, samen met twee gemaskerde gewapende kompanen (CGVS, p. 13) waarop zij het vuur openden, een gevecht ontstond met de Ugandese soldaten en Y. om het leven kwam (CGVS, p. 13, 22). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u overigens louter dat Y. gewond raakte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw kennis over deze kernfiguur in uw relaas was hoe dan ook ontoereikend. Hoewel Y. altijd in de oostwijk woonde net als u (CGVS, p. 20), moest u het antwoord schuldig blijven op vragen naar de naam van zijn ouders, zijn functie en taken bij Al-Shabaab of eender welke andere informatie over hem (CGVS, p. 12, 20). U wist zelfs niet tot welke clan hij behoorde of welk werk hij uitvoerde (CGVS, p. 20). Gevraagd of u zich ooit trachtte te informeren over Y. antwoordde u dat u hiervoor geen tijd had (CGVS, p. 20). Ofschoon Al-Shabaab volgens u in werkelijkheid de baas is van uw regio (CGVS, p. 11) kan u behalve uw directe belager Y., die intussen overleed, overigens geen enkele andere persoon van Al-Shabaab opnoemen (CGVS, p. 12). Nochtans woont uw familie nog steeds in Golweyn en onderhouden jullie contact (CGVS, p. 5, 23) waardoor u zich ook na uw vertrek uit Somalië nog verder had kunnen informeren over deze spilfiguur in uw relaas én over de huidige invloedrijke personen van Al-Shabaab in uw regio, teneinde uw risico en het risico voor uw familie beter te kunnen inschatten. U en uw familie ondernamen verder niets om

te weten te komen met wie van Al-Shabaab jullie concreet te maken hadden (CGVS, p. 23). Deze desinteresse in uw directe belagers doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van een vrees voor vervolging in uw hoofde.

Dat u en uw familieleden niet in het vizier van Al-Shabaab zijn gekomen blijkt ook uit de vaststelling dat uw familieleden nog in hetzelfde huis wonen waar u woonde maar niets meer hebben vernomen van Al-Shabaab (CGVS, p. 23). Zelfs indien Al-Shabaab enkel de personen die ze willen strikken viseren, mag verwacht worden dat zij op zijn minst zouden informeren naar u in het huis waar u zelf woonde. Dat ze u verschillende keren telefonisch bedreigden en zelfs een gevecht aangingen met de Ugandese soldaten om vervolgens helemaal niets meer van zich te laten weten, kan bezwaarlijk een plausibele werkwijze worden genoemd.

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met Al-Shabaab.

U stelde tot slot nog dat u omwille van uw clan gediscrimineerd werd (CGVS, p. 27). Gevraagd om dit te concretiseren beperkte u zich tot de boodschap dat u tot een kleine clan behoort en minderwaardig bent ten opzichte van de andere clans zonder evenwel ook maar enigszins in concreto te duiden op welke wijze u, die tot de 12e graad studeerde en verklaart te hebben gewerkt in Somalië (CGVS, p. 9) in het verleden gediscrimineerd werd (CGVS, p. 27). Uit de beschikbare informatie kan niet blijken dat het risico om slachtoffer te worden van bepaalde feiten dermate hoog is dat u enkel ingevolge het feit dat u lid zou zijn van de minderheidsclan Ashraf en ingevolge uw aanwezigheid in Somalië, zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een systematische vervolging van leden van deze minderheidsclan, noch dat leden van de minderheidsclan Ashraf dermate gediscrimineerd worden dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Een discriminerende bejegening op zich houdt geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U dient de vrees voor vervolging en/of reëel risico op ernstige schade omwille van het behoren tot een minderheidsclan dan ook in concreto aannemelijk te maken. U toont niet concreet aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer naar Somalië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, noch dat u hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet. Het volstaat niet om te verwijzen naar louter algemene informatie met betrekking tot de situatie in een bepaald land of regio van herkomst. U dient de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken hetgeen u niet deed. Integendeel, u gaf uiteindelijk zelf ook aan dat dit geen reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Somalië (CGSV, p. 27).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op <https://>

www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouders om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4,

§2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontplofte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Lower Shabelle.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/5, 57/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht.

Verzoekster benadrukt dat noch haar nationaliteit noch haar herkomstregio ter betwisting staat.

Vervolgens gaat zij in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij gaat in op haar handelsactiviteiten met AMISOM soldaten en tracht de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen of uit te klaren. Zij gaat in op hun financiële situatie en de klantenrelatie met twee Oegandese soldaten. Verder gaat verzoekster in op de vervolgingsfeiten, de bedreigingen door Al-Shabaab en het schietincident. Zij gaat in op haar verklaringen en tracht de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen of uit te klaren.

In een volgend onderdeel gaat zij in op de door haar ondergane vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV). Zij gaat in op haar bijzondere procedurele noden en stelt verder dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een onderzoek te voeren naar de mogelijke gevolgen op vervolging/genitale verminking in geval van terugkeer. Zij wijst op het belang van een gendersensitieve procedure en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op de discriminatie omwille van het behoren tot de minderheidsclan Ashfaar.

In een laatste onderdeel gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaat in op de veiligheidssituatie in Somalië en wijst op de bijzondere omstandigheden die het risico in haar hoofde verhogen. Zij wijst erop dat vrouwen in Somalië buitenproportioneel groot risico lopen om slachtoffer te worden van gericht geweld en wijst op de man gedomineerde Somalische cultuur, waar vrouwen zonder een daadwerkelijke mannelijke bescherming verhoogd gevaar lopen.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift een attest van haar besnijdenis voor, evenals de online vindplaatsen van de door haar gehanteerde landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 19 mei 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin hij volgende rapporten voegt:

- *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia from september 2022, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...);*
- *EUAA Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...)*
- *COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op (...)*”

3.2. Verzoekster maakt op 5 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie,

voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een overwegend theoretisch betoog aangaande de noodzaak aan bijzondere procedurele noden voor verzoekers die VGV ondergingen, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat er zich in haar individuele geval bijzondere steunmaatregelen opdrongen, laat staan dat zij concretiseert welke steunmaatregelen zich precies opdrongen. Ook wat betreft de bij aanvullende nota neergelegde medische documenten, waaruit enerzijds blijkt dat zij sinds 21 december 2024 wordt opgevolgd door een psycholoog en anderzijds in 2025 een medische ingreep onderging om haar galblaas te laten wegnemen en in 2024 en 2025 meermaals op controle ging bij de dienst pneumologie en neus-keel en oorziekten, wordt hierin niet concreet geattesteerd op welke wijze verzoeksters (mentale) gezondheidstoestand een concrete invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad stipt verder aan dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster haar verhaal op functionele en zelfstandige wijze uiteen kon zetten. In het licht van deze vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft *in concreto* een nood aan bijzondere procedurele maatregelen aan te tonen.

4.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal

daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4.7. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor Al-Shabaab, nadat zij haar bedreigden vanwege de verkoop van goederen aan AMISOM soldaten en nadat een lid van Al-Shabaab overleed ten gevolge van een gevecht in dit kader. Tevens verklaarde zij dat zij werd gediscrimineerd vanwege het behoren tot de Ashraf clan. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.1.2. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar aanvullende nota medische documenten overgemaakt. Wat betreft de medische stukken met betrekking tot de verwijdering van haar galblaas, allergische rhinitis en allergische atsma, wijst de Raad erop dat deze los staan van verzoeksters vluchtrelaas en de beoordeling van de geloofwaardigheid hiervan. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat deze elementen een impact hebben op haar beschermingsnood of de behandeling van haar procedure om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het verzoekster vrij staat zich hiervoor te richten tot de daartoe geëigende verblijfsprocedure, met name een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het ongedateerde psychologisch attest van J.H., merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat verzoekster sinds 21 december 2024 elke drie weken psychologisch en psychotherapeutisch wordt ondersteund. Als redenen voor de opvolging wordt het volgende aangegeven: emotionele nood (“*détresse*”), angsten, herstel na een trauma en begeleiding bij een complex rouwproces. Nergens verklaart de behandelende psycholoog evenwel dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om in het kader van haar asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin attesteert de psycholoog dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker in geroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin het beweerde trauma is gepleegd en de redenen daarvoor. In dit geval moet worden vastgesteld dat de inhoud van het psychologisch attest duidelijk beperkt en vaag is. Er wordt verwezen naar een trauma en een complex rouwproces, doch de psycholoog doet geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Nergens wordt gesteld dat verzoeksters psychische problemen hun oorzaak vinden in het voorgehouden vluchtrelaas. Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin

uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van het door haar voorgehouden vluchtrelaas. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijf geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen (zie *infra*).

5.1.3. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster noodgedwongen handel in sigaretten, drank en qat en de bevoorrading aan Ugandese soldaten, op grond van de volgende overwegingen:

“U studeerde in 2016 af aan de middelbare school omdat uw vader een betere toekomst wilde voor u, maar u voerde vervolgens jarenlang geen werk uit (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot werkte als leerkracht maar zag zich in 2020 genoodzaakt zijn werk stop te zetten omwille van ziekte (CGVS, p. 3). Door zijn ziekte moest u beginnen te werken en begon u dranken en qat te verkopen op de oostmarkt van Golweyn (vragenlijst CGVS d.d. 13/09/2023, vraag 3.5; CGVS, p. 9). Er moeten reeds ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze door u geschetste gang van zaken. Uw echtgenoot kon volgens u nooit naar een dokter gaan omwille van financiële problemen waardoor jullie de onderliggende reden van zijn ziekte nooit te weten kwamen (CGVS, p. 4). Dit is echter niet ernstig gelet op uw andere verklaringen. Uw tante langs moederskant woont immers in Saudi-Arabië, betaalde 7000 dollar voor u om Somalië te verlaten (verklaring DVZ d.d. 13/09/2023, vraag 32) en onderhield jullie tijdens de droogte (CGVS, p. 8). Uw broer werkte in Marka als garagist en autowasser (CGVS, p. 8). Bovendien werkte u zelf niet tussen 2020 en eind 2021 toen u de zaak opstartte (CGVS, p. 19) hetgeen de geloofwaardigheid van jullie penibele financiële situatie verder ondergraaft. Dat jullie niet eens een dokter konden betalen om een diagnose te laten stellen voor uw echtgenoot, en zo eventueel een behandeling op te starten, maakte u binnen de door u geschetste context dan ook geenszins aannemelijk. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u, een vrouw met twaalf jaar scholing, noodgedwongen sigaretten, drank en qat moest beginnen verkopen om aan inkomsten te komen reeds danig op de helling.”

Verzoekster vult thans haar verklaringen aan, waarbij zij stelt dat zij eerst met haar echtgenoot en oudste dochter in een huurwoning woonden, waarna haar echtgenoot een beroerte kreeg en het gezin terugviel op financiële hulp van haar schoonmoeder. Wegens het terugvallen van deze steun, konden verzoekster en haar echtgenoot de huur niet langer betalen, waardoor zij hun woonst moesten verlaten en in juli 2020 bij haar zieke ouders introkken. Vervolgens zouden zij nog enkele maanden hebben geleefd van een geldinzameling op initiatief van de collega's van verzoeksters echtgenoot, doch vervolgens diende verzoekster zelf een inkomen te verwerven om acht monden te voeden. Deze *post factum* verklaring kan evenwel geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Er kan wel degelijk van verzoekster worden verwacht dat zij deze levensomstandigheden reeds zou hebben geschetst tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd gevraagd naar de sociaaleconomische situatie binnen haar familie, naar de verschillende inkomstenbronnen en naar financiële ondersteuning (zie o.m. notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Hierbij kan zo ook worden opgemerkt dat de *protection officer* uitdrukkelijk heeft gevraagd naar bijkomende inkomsten, die niet reeds eerder werden overlopen. Verzoekster verwijst hier naar financiële steun van haar maternale tante, maar maakt geen enkele melding van financiële ondersteuning door haar schoonmoeder, noch van de inzamelactie van de voormalige collega's van haar echtgenoot (zie NPO, p. 8). De door verzoekster geschetste context kan derhalve niet worden aangenomen, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij in een dermate prangende financiële situatie zaten, doch dat zij vervolgens anderhalf jaar kon wachten alvorens haar winkel te starten. Ook verzoeksters verklaringen dat zij, eens zij haar winkel uitbaatte, soms bewust niet betaald werd om op die wijze geld te sparen voor haar dochters schooltoelage, is moeilijk te rijmen met de door haar geschetste erbarmelijke financiële familiale context. Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster – door het louter te volharden in hun moeilijke financiële levensomstandigheden – evenmin aannemelijk dat zij geen medische hulp konden inroepen voor haar echtgenoot. De commissaris-generaal wijst in dit verband ook op pertinente wijze naar de aanzienlijke hulp die verzoeksters maternale tante op korte termijn kon overmaken voor de vlucht van verzoekster. Verzoekster stelt dat deze hulp tijdelijk en beperkt van aard was, maar maakt niet aannemelijk waarom zij deze hulp niet konden inroepen om medische verzorging voor haar echtgenoot in te winnen. Waar zij verder stelt dat gespecialiseerde hulp buiten het dorp onbetaalbaar was en dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij tot de Ashraf clan behoort, wijst de Raad erop dat verzoekster deze redenen als dusdanig niet heeft aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud, waar zij louter algemeen sprak van financiële problemen.

Door louter haar verklaringen omtrent haar winkel te herhalen, brengt zij de gedane beoordeling niet aan het wankelen, noch werpt zij hier een nieuw licht op. Bovendien stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal ook terecht motiveerde dat: *“Overigens stipt het CGVS aan dat zelfs indien geloofd zou worden dat u AMISOMsoldaten als klant had in een winkel, zo iets niet zou betekenen dat u meermaals per week toegang zou krijgen tot hun basis. In een streek waar blijkens uw verklaringen Al Shabaab zeer aanwezig was (CGVS, p. 12) is dit een bijkomend risico waarvan het nut niet kan worden ingezien. Uw verklaringen over uw eigen*

handelen overtuigden evenmin. U gaf aan dat de overheid in theorie de controle had over uw regio maar dat Al-Shabaab in de praktijk de baas was (CGVS, p. 11). Desondanks begaf u zich twee à drie keer per week naar deze basis (CGVS, p. 20). Ondanks uw frequente bezoeken wist u voorts niet eens de naam van de commandant van deze basis en kon u slechts twee voornamen opnoemen van soldaten die uw zaak bezochten (CGVS, p. 18), niet bepaald verklaringen waarmee u uw nauwe samenwerking met de Ugandese soldaten aannemelijk maakt." In het verlengde hiervan, wees de commissaris-generaal er tevens terecht op dat verzoeksters verklaringen omtrent de ligging van de AMISOM-basis ook niet overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, zoals deze zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt: "U situeerde uw zaak in de oostmarkt van Golweyn (CGVS, p. 10) maar opmerkelijk genoeg beschreef u de weg van uw zaak naar de Ugandese basis, die u in de richting van Afgoooye situeerde (CGVS, p. 13), langs het centrum voor moeders en kinderen (CGVS, p. 21). Dit medisch centrum ligt volgens de beschikbare kaarten evenwel in het westelijke deel van Golweyn, terwijl Afgoooye ten oosten ligt van Golweyn en de weg hiernaartoe vanuit de oostmarkt helemaal niet via dit medisch centrum loopt." Verzoekster kan in haar verzoekschrift niet op ernstige wijze voorhouden dat zij de route vertelde vertrekkende vanuit haar thuis. De *protection officer* vroeg uitdrukkelijk naar de weg van haar winkel tot aan de basis ("Stel ik sta in uw winkel en u moet mij zeggen hoe ik naar de basis kan raken") en verzoekster start haar antwoordt ook met "als je aan mijn winkel komt" (zie NPO, p. 21). Verzoekster wijst nog op de vertrouwensrelatie met de twee Ugandese soldaten, doch dit verklaart nog niet waarom zij dermate vaak toegang zou krijgen tot de AMISOM-basis, gelet op het veiligheidsrisico dat dit met zich meebrengt voor de basis zelf. Ook het risico in hoofde van verzoekster, maakt deze gang van zaken onaannemelijk. Verzoekster benadrukte de sterke aanwezigheid van Al-Shabaab in het dorp, zodat zij zich aan een groot risico blootstelde door dermate vaak naar de basis te gaan. Waar verzoekster benadrukt dat zij acht monden te voeden had en meer werd betaald om de handelswaren naar de basis te brengen, herhaalt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar familie zich in een dermate penibele financiële situatie bevond, dat zij zich genoodzaakt zag dit risico te nemen. Bovendien stelde zij zich op deze manier bloot aan represailles door Al-Shabaab die haar ertoe zouden dwingen om haar werkzaamheden in het geheel stop te zetten, wat volgens haar ook gebeurde, hetgeen de financiële situatie van haar gezin uiteraard geenszins ten goede zou komen.

5.1.4. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling dat ook verzoeksters verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten zelf tekortschieten. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat: "U werd telefonisch gevraagd door een lid van Al-Shabaab om uw werk stop te zetten en niet meer aan de basis te leveren (CGVS, p. 12). U kreeg hierbij uitdrukkelijk de boodschap dat u vermoord zou worden indien u niet stopte (CGVS, p. 12). Toch besloot u amper één dag later om opnieuw naar de basis te gaan. Dat u zich zo kort nadat Al-Shabaab u op het spoor was gekomen opnieuw naar de basis begaf, klemt geheel met de ernst van hun boodschap en bedreiging. U weet uw terugkeer aan het feit dat de soldaten u nog 200.000 Somalische shilling (ongeveer €319) verschuldigd waren (CGVS, p. 20) en jullie helemaal niets meer hadden liggen van eten of drank (CGVS, p. 13). Nog los van deze opmerkelijke verklaring in het licht van uw tewerkstelling, u verkocht zelf tenslotte drank, kan niet worden ingezien dat u reeds na één dag helemaal niets meer te eten of drinken zou hebben en u zich voor hulp niet tijdelijk zou kunnen wenden tot uw burens, familieleden, andere dorpelingen of de landbouwer met wie u zaken deed (CGVS, p. 11). Ook uw verklaring dat u soms bewust niet betaald werd om uw geld op die wijze op te sparen voor de schooltoelage van uw dochter (CGVS, p. 20) getuigt niet van een dermate prangende situatie dat u en uw gezin na amper één dag zonder inkomen in hongersnood zouden belanden. Bovendien klemt uw gedrag wederom met de vaststelling dat u kort hierop wel het nodige bedrag voor een reis naar Europa wist te bemachtigen. Uit het voorgaande volgt dat u hoegenaamd niet overtuigend verklaarde waarom u zich amper één dag na een doodsb bedreiging opnieuw naar de basis begaf.

Nog steeds volgens uw verklaringen zag u onderweg van de basis terug naar huis Y., de man van Al-Shabaab die u gebeld had, samen met twee gemaskerde gewapende kompanen (CGVS, p. 13) waarop zij het vuur openden, een gevecht ontstond met de Ugandese soldaten en Y. om het leven kwam (CGVS, p. 13, 22). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u overigens louter dat Y. gewond raakte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw kennis over deze kernfiguur in uw relaas was hoe dan ook ontoereikend. Hoewel Y. altijd in de oostwijk woonde net als u (CGVS, p. 20), moest u het antwoord schuldig blijven op vragen naar de naam van zijn ouders, zijn functie en taken bij Al-Shabaab of eender welke andere informatie over hem (CGVS, p. 12, 20). U wist zelfs niet tot welke clan hij behoorde of welk werk hij uitvoerde (CGVS, p. 20). Gevraagd of u zich ooit trachtte te informeren over Y. antwoordde u dat u hiervoor geen tijd had (CGVS, p. 20). Ofschoon Al-Shabaab volgens u in werkelijkheid de baas is van uw regio (CGVS, p. 11) kan u behalve uw directe belager Y., die intussen overleed, overigens geen enkele andere persoon van Al-Shabaab opnoemen (CGVS, p. 12). Nochtans woont uw familie nog steeds in Golweyn en onderhouden jullie contact (CGVS, p. 5, 23) waardoor u zich ook na uw vertrek uit Somalië nog verder had kunnen informeren over deze spilfiguur in uw relaas én over de huidige invloedrijke personen van Al-Shabaab in uw regio, teneinde uw risico en het risico voor uw familie beter te kunnen inschatten. U en uw familie ondernamen verder niets om te weten te komen met wie van Al-Shabaab jullie concreet te maken hadden (CGVS, p. 23). Deze

desinteresse in uw directe belagers doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van een vrees voor vervolging in uw hoofd.

Dat u en uw familieleden niet in het vizier van Al-Shabaab zijn gekomen blijkt ook uit de vaststelling dat uw familieleden nog in hetzelfde huis wonen waar u woonde maar niets meer hebben vernomen van Al-Shabaab (CGVS, p. 23). Zelfs indien Al-Shabaab enkel de personen die ze willen strikken viseren, mag verwacht worden dat zij op zijn minst zouden informeren naar u in het huis waar u zelf woonde. Dat ze u verschillende keren telefonisch bedreigden en zelfs een gevecht aangingen met de Ugandese soldaten om vervolgens helemaal niets meer van zich te laten weten, kan bezwaarlijk een plausibele werkwijze worden genoemd.”

Wat betreft de beslissing om daags na de ontvangst van de doodsb bedreigingen – en de gezamenlijke beslissing van de familie dat verzoekster meteen haar werkzaamheden zou stopzetten – opnieuw naar de basis te gaan om het verschuldigde geld op te halen, verwijst verzoekster andermaal naar hun penibele financiële situatie. Zoals hierboven reeds uiteengezet – en tevens in de bestreden beslissing werd aangehaald – kan dit evenwel niet overtuigen. Verzoekster relateert het verschuldigde bedrag in haar verzoekschrift – het zou omgerekend gaan om 8 euro in plaats van 316 euro – doch dit verstrekt enkel de omstandigheid dat het geenszins geloofwaardig is dat zij dergelijk risico zou nemen, gelet ook op de ruim 7000 dollar die zij enkele dagen later van haar maternale tante kon bekomen om haar vlucht te organiseren. Verzoekster volhardt dat zij reeds na één dag niet meer in de mogelijkheid was om voldoende eten en drinken te voorzien voor haar gezin, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dergelijks volstrekt ongeloofwaardig is en dat niet kan worden ingezien waarom zij zich niet tijdelijk had kunnen wenden tot haar burens, familieleden, dorpelingen of de landbouwer met wie zij zaken deed. Verzoekster herhaalt verder haar verklaringen omtrent het schietincident, doch daarmee kan zij de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. Verzoekster kan ook geen afdoende verklaring bieden voor de omstandigheid dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen gewag heeft gemaakt van het overlijden van het Al-Shabaab lid Y. Zij stelt dat zij het overlijden pas heeft vernomen toen zij in Moghadishu was en opgebed werd door Al-Shabaab, doch gaat eraan voorbij dat zij dit telefoontje tevens heeft vermeld bij de DVZ, zonder evenwel melding te maken van het overlijden van Y. (zie AD, “vragenlijst cgvs”, vraag 5). Ook verzoeksters gebrekkige kennis over Y. en andere leden van Al-Shabaab, ondergraaft haar geloofwaardigheid. Verzoekster stelt thans dat zij vermoedt dat Y. niet afkomstig was van Golweyn, wat haar gebrekkige kennis kon verklaren, doch gaat hiermee voorbij aan haar verklaring dat zij steeds heeft gekend dat Y. in dezelfde wijk in Golweyn woonde als zijzelf (zie NPO, p. 20). Verzoekster acht het verder onredelijk dat haar achtergebleven familie zou moeten hebben geïnformeerd naar haar directe belagers, doch deze loutere overtuiging maakt nog niet dat dit zo is. Er kan wel degelijk worden verwacht dat verzoekster en haar familie inspanningen zouden leveren om de risico's in hun hoofd beter in te schatten. Dat verzoeksters gezin bovendien geen doelwit zou zijn voor Al-Shabaab, verklaart verder niet waarom zij zelfs niet bij hen hebben geïnformeerd waar verzoekster zich zou bevinden.

5.1.5. Wat betreft haar clanaffiliatie, benadrukt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van leden van haar clan in Somalië. Verzoekster verklaarde te behoren tot de Ashraf, onder de subgroep Hassan. Deze lijn van de Ashraf clan is een onderdeel van het Somalische clansysteem. Net zoals andere minderheidsclans, wordt de situatie van de Ashraf in Zuid-Somalië nog steeds gekenmerkt door hun structurele marginalisatie, waardoor zij kwetsbaar zijn voor misbruiken door meerderheidsclans, zonder de bescherming van een militie. In recente jaren hebben leden van Ashraf clan een zekere politieke invloed herwonnen in Zuid-Somalië en zijn zij succesvol in zaken (zie EASO, “*Somalia Targeted profiles: Country of Origin Report*”, september 2021, p. 71). Ondanks hun politieke en economische zwakte, genieten de Ashraf wel religieuze prestige, als afstammelingen van de familie van de profeet Mohammad, waardoor bijvoorbeeld een gemengd huwelijk tussen meerderheidsclans en leden van de Ashraf mogelijk zijn (zie EASO, “*Somalia Targeted profiles: Country of Origin Report*”, september 2021, p. 75). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de discriminatie die zij zou hebben of zal ondergaan omwille van het behoren tot deze clan, zo ernstig is dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In de EUAA Country Guidance wordt aangegeven dat bij de beoordeling van de ondergaane discriminatie rekening moet worden gehouden met de ernst en veelvuldigheid van deze discriminatie, evenals of deze daden zich aanbieden als een cumulatie van verschillende maatregelen. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dringt zich verder een individuele beoordeling op, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals geslacht, regio van herkomst in relatie tot de specifieke clangroep waartoe zij behoren en de lokale clاندynamiek, enzovoort (zie EUAA “*Somalia Country Guidance*”, augustus 2023, p. 113-114). De Raad benadrukt dat verzoekster verklaarde dat er nog andere leden van haar clan in haar dorp woonden, dat zij ruim twaalf jaar naar school is kunnen gaan en dat haar clanaffiliatie niet de reden is dat zij niet kan terugkeren (zie NPO, p. 6,9 en 27). De Raad stipt verder aan dat verzoekster doorheen haar persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van ernstige incidenten, gelinkt aan haar clanaffiliatie. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, kan hierbij uit een lezing van de notities persoonlijk onderhoud niet worden afgeleid dat verzoekster de vragen van de *protection officer* dienaangaande niet zou hebben begrepen.

5.1.6. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekster stelt doorheen haar verzoekschrift dat de *protection officer* in gebreke is gebleven voldoende diepgaande of duidelijke vragen te stellen, doch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* voldoende vragen heeft gesteld, teneinde verzoekster in staat te stellen haar vluchtrelaas in zijn totaliteit toe te lichten. Waar verzoekster in haar aanvullende nota stelt dat haar broer sinds maart 2025 is vermist, moet de Raad aanstippen dat zij dit op geen enkele wijze aan haar eigen vluchtrelaas verbindt, zodat dit geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. De Raad kan begrijpen dat verzoekster een bijzonder zware periode doormaakte na het vernemen van dit nieuws, doch zij toont niet aan op welke wijze deze gebeurtenis een impact heeft op haar nood aan bescherming.

5.1.7. Verzoekster haalt verder een vrees voor vervolging aan, gelinkt aan de reeds door haar ondergane VGV. Zij vreest bij een terugkeer naar haar herkomstland te zullen worden geherinfibuleerd.

5.1.8. De Raad merkt op dat uit het medisch attest van 29 februari 2024, dat verzoekster bij haar verzoekschrift heeft overgemaakt, blijkt dat zij VGV type II heeft ondergaan.

5.1.9. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer *“daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Te dezen wijst de Raad erop dat de internationale bescherming waarin het Verdrag van Genève voorziet tot doel heeft de verzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Verzoekster voert een vrees voor herbesnijdenis naar type III aan.

In casu wordt de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, als een eerdere vervolging gekwalificeerd.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42)

5.1.10. Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4,*

lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*

- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

5.1.11. De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging: EUAA-rapport *“Country Guidance Somalia”* van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. EASO, *“Somalia Targeted profiles: Country of Origin Report”*, september 2021, het EUAA-rapport *“COI Query. Somalia”* van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *“Somalia – Female Genital Mutilation”*, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *“The Somali Health and Demographic Survey 2020”* en DIS, *“COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)”* van februari 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie, volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenteën van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en dit leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd, en om (vermeende) gezondheidsredenen.

De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de hierboven vermelde situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen – en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling, gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop wordt beslist om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken teneinde deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

1. Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

("In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.")

2. In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.")

3. Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, familiale status, het reeds ondergane type VGV, familiale percepties en tradities over de praktijk, enzovoort.

("In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.")

5.1.12. Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type II), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op (her)infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "correct" is gebeurd, en om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

Uit de landeninformatie die beide partijen aanbrengen, blijkt specifiek inzake het risico op infibulatie (type III) bij een vrouw die besneden werd type II, het volgende. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekster niet werd geinfibuleerd. Er kan dus bij verzoekster geen sprake zijn van een herinfibulatie, enkel van een infibulatie.

De besnijdenis wordt als een éénmalige procedure uitgevoerd. Wanneer de wonde van de eerste besnijdenis niet goed genoeg is geheeld of de hechtingen bij een infibulatie scheuren of de infibulatie opnieuw open is of wanneer de ouders niet tevreden zijn van het resultaat, kan een corrigerende herbesnijdenis worden uitgevoerd nadat de eerste besnijdenis heeft plaatsgevonden. Wat de termijn betreft stelt Landinfo dat dit gebeurt in het eerste jaar na de initiële besnijdenis, uit de EUAA COI Query "*Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C*" van 21 april 2023, blijkt dat dit kort na de eerste VGV gebeurt. De EUAA COI Query « *Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C* » van 21 april 2023 vermeldt dat volgens een lokale NGO vrouwen die reeds eerder een sunni besnijdenis hebben ondergaan, gewoonlijk niet geherinfibuleerd worden. Volgens dezelfde NGO kan een vrouw die echter alleen maar een sunni-besnijdenis heeft ondergaan, onder druk komen te staan om infibulatie te ondergaan. Het komt echter aan de vrouw zelf toe om te beslissen, in overleg met de vroedvrouw, of ze (na een bevalling) geheel of gedeeltelijk toegenaaid wil worden. Het komt echter ook voor dat meisjes die Sunni besneden zijn, verweten wordt onrein te zijn en hun seksuele verlangens niet te kunnen controleren omdat ze niet de verdergaande Faraonische procedure ondergaan hadden. Vrouwen en meisjes die terugkomen uit Europa worden meestal onder druk gezet om VGV te ondergaan: terugkerende vrouwen en meisjes die eerder niet werden geinfibuleerd, werden in

stedelijke gebieden niet onder druk gezet om infibulatie te ondergaan, ze zouden zelfs een huwelijkspartner kunnen vinden (p. 12).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster slechts voor het eerst in haar verzoekschrift een medisch attest aangaande haar VGV neerlegt en een vrees hierrond ontwikkelt. Tijdens haar persoonlijk onderhoud ging verzoekster in op de vrees voor haar dochters om besneden te worden, maar wanneer zij vervolgens gevraagd werd of zij nog iets wenste toe te voegen over haar eigen problemen, heeft zij geen gewag gemaakt van een vrees om te worden geïnfibuleerd (zie NPO, p. 27). Verzoekster is reeds sinds 2016 gehuwd en heeft intussen twee kinderen. Verzoekster, die een VGV type II onderging, werd aldus noch naar aanleiding van haar huwelijk, noch naar aanleiding van de geboorte van haar twee kinderen onder druk gezet of gedwongen om een infibulatie te ondergaan. In het licht van deze omstandigheden toont verzoekster – die in haar verzoekschrift steeds spreekt van een “*episode van desinfibulatie/herinfibulatie*”, wat niet op haar situatie van toepassing is – niet aan waarom er in haar geval sprake zou zijn van een familiale druk om zich bij terugkeer op een zwaardere manier te laten besnijden en zo dus geïnfibuleerd te worden.

5.1.13. *In casu* stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan infibulatie zal worden onderworpen. Waar zij wijst op het risico voor haar dochters om besneden te worden – en hiervoor bij haar aanvullende nota kopieën voegt van de schoolrapporten van haar dochters, die zich thans in Ethiopië zouden bevinden – wijst de Raad erop dat verzoeksters dochters zich niet in België bevinden, zodat ook geen beoordeling van de beschermingsnood in hun hoofde kan worden gemaakt.

5.1.14. Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

5.1.15. Verzoekster benadrukt in haar aanvullende nota verder haar “verwestering” en stelt hierdoor te zullen worden gestigmatiseerd of uitgesloten door haar familie en gemeenschap. Zij voegt stukken toe waaruit blijkt dat zij een tijdje Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij heeft gewerkt, dat zij vrijwilligerswerk doet bij GAMS en CINEMAXIMILAN vzw en dat zij deelneemt aan verschillende projecten en activiteiten van het centrum, waaronder een informatietraject R-Sense en een fototentoonstelling.

5.1.16. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens gewag heeft gemaakt van een vrees bij terugkeer omwille van haar verwestering of terugkeer uit het westen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verschillende malen gevraagd of verzoekster alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet meer zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft hierbij niets vermeld over een mogelijk risico omwille van een verblijf in en/of terugkeer uit het westen (zie NPO, p. 27). Evenmin maakte de advocaat van verzoekster gewag van een vrees bij terugkeer naar Somalië omwille van verzoeksters verblijf in België en omwille van het risico om te worden gepercipieerd als ‘verwesterd’ (zie NPO, p. 27). Nochtans heeft verzoekster de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging door haar verblijf in Europa wordt dan ook ondergraven door het feit dat zij deze vrees niet eerder heeft vermeld gedurende de procedure internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, weliswaar blijkt dat personen die terugkeren uit het Westen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en hun gedragingen opnieuw moeten aanpassen, doch er kan niet worden vastgesteld dat het louter profiel als ‘terugkeerder’ volstaat om aan te nemen dat deze personen in Somalië dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd (zie EUAA, *COI Information Report Somalia Targeted profiles*, september 2021, p. 48). Het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – is in beginsel geen afdoende reden om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, haar in dermate negatieve aandacht van haar familie, gemeenschap of Al-Shabaab zou brengen, dan wel dat zij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de Somalische samenleving opnieuw op te volgen. Tevens komt het aan verzoekster toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Somalië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïnterviewd/vervolgd. De Raad merkt op dat op basis van de voormelde elementen, zoals deze blijken uit de stukken neergelegd bij de aanvullende nota, niet kan worden vastgesteld dat verzoeksters verblijf en ervaring in Europa haar reeds op zulke wijze hebben beïnvloed dat zij hier in België waarden en visies heeft

ontwikkeld die haar op zodanige wijze hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoekster was ook reeds vierentwintig jaar toen zij uit Somalië is vertrokken. In Somalië ging verzoekster ruim twaalf jaar naar school en verklaarde zij een winkeltje te hebben uitgebaat (zie *supra*). Verzoekster heeft tevens te maken gehad met Al-Shabaab en kent hun gebruiken. Uit dit alles kan worden afgeleid dat verzoekster in Somalië reeds gevormd was naar de Somalische waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoekster thans ongeveer twee en een half jaar in België verblijft, wat niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster in zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat zij niet langer zou kunnen aarden in de Somalische maatschappij. Deze duur is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoekster dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de aldaar geldende normen en waarden. Dat verzoekster in België op de Nederlandse les, op haar werk en haar vrijwilligerswerk kennis heeft gemaakt met de gelijkheid tussen mannen en vrouwen, brengt niet mee dat zij dit al in zulke mate heeft geïnternaliseerd dat dit haar op zodanige wijze zou hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Uit de voorliggende stukken, die een verdere uitdieping ontbreken, kan niet blijken dat verzoekster zou behoren tot de sociale groep van vrouwen uit Somalië die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in België daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen en dat zij hier in haar dagelijks leven het voordeel van willen genieten, zodat die waarde integrerend deel uitmaakt van haar identiteit, en waardoor zij in Somalië in haar directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd. Verzoekster schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van haar verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer. Dat verzoekster zich bovendien engageert bij GAMS is lovenswaardig, maar volstaat niet. De Raad wijst er in deze ook op dat niet meer voorligt dan een schrijven van GAMS, waarin wordt aangegeven dat verzoekster sinds september 2025 – aldus slechts zeer recent – vrijwilligerswerk verricht om de communicatie te vergemakkelijken tussen personen die Somali spreken en de professionals van GAMS, evenals dat zij deelneemt aan de supervisie en bijscholing van de Community Voices en bepaalde activiteiten, zoals groepsactiviteiten, workshops en conferenties. Uit het voorliggende stuk kan zo bijvoorbeeld niet blijken dat verzoekster een zeer uitgesproken en welverspreide mening heeft over VGV, laat staan dat dit standpunt gekend zou zijn in Somalië en zij hierdoor in de problemen zou komen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar Somalië niet meer zou beschikken over een netwerk dat haar kan opvangen. Verzoeksters ouders verblijven nog in Somalië, evenals eenbroer die als garagist in Marka werkt. Waar verzoekster bij haar aanvullende nota kopieën overmaakt van schoolrapporten, die zouden moeten aantonen dat haar dochters met haar echtgenoot thans in Ethiopië zouden verblijven, kan dit niet zomaar worden aangenomen. De Raad onderstreept dat de authenticiteit en de herkomst van een kopie niet kan worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Er kan derhalve slechts uiterst beperkte bewijswaarde aan deze documenten worden gehecht. Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat in hoofde van verzoekster, die twee jaar en een half in België is, haar vormende jaren in Somalië heeft doorgebracht en er nog over een netwerk beschikt, geen gegronde vrees voor kan worden aangenomen bij een terugkeer omwille van haar verblijf in Europa.

5.1.17. Verzoekster brengt geen persoonlijke en geïndividualiseerde elementen aan, op grond waarvan in deze zaak kan worden vastgesteld dat er in haar hoofde sprake is van een beschermingsnood omwille van (de invulling van) haar verblijf in België.

5.1.18. Waar verzoekster nog wijst op haar leven als vrouw in Somalië, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt weliswaar dat Somalië één van de meest genderongelijke landen ter wereld is, dat vrouwen sociaaleconomisch worden achtergesteld en dat vrouwen te maken kunnen krijgen met meerdere gevallen van geweld, zoals kindhuwelijken, VGV, huiselijk geweld, seksueel en gendergebaseerd geweld, mensensmokkel, en dergelijke meer. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Somalische vrouwen systematisch het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij, omwille van haar positie als vrouw, vervolging dient te vrezen. De Raad verwijst hiervoor naar verzoeksters individuele omstandigheden, zoals deze hierboven reeds werden toegelicht en besproken.

5.1.19. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit de regio Lower Shabelle, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

5.2.3. De commissaris-generaal maakt in zijn aanvullende nota volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in mindere mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de

centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is.

Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Lower Shabelle te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Lower Shabelle een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Lower Shabelle is met 27 % van het totaal aantal geregistreerde incidenten in deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024, het zwaartepunt van het geweld in Somalië. Volgens een analyse van ACLED is dit te verklaren door de grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten en de ATMIS-basissen in de regio, twee doelwitten van al-Shabaab. ACLED noteert net zoals in 2023 ook de meeste activiteit van AS in Lower Shabelle. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in de regio, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 727 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (570) en explosions/remote violence (129). De meeste battles zijn (hit-and-run-)aanvallen door AS tegen de aanwezige veiligheidstroepen met name ATMIS, SNA, de SNA Special Forces, NISA, SPF en de lokale politie. Het zijn voornamelijk vuurgevechten, hoewel AS occasioneel ook raketwerpers en handgranaten inzet. Voor 70 incidenten noteert ACLED een veiligheidsdienst als actor. Het zijn antiterreuracties waarbij AS-posities worden aangevallen, geweld tussen de veiligheidstroepen onderling en aanvallen tegen clanmilities, vaak omdat deze een illegale controlepost bemannen. ACLED noteert ook 20 incidenten van clangeweld onder battles. De incidenten onder explosions/remote violence zijn terreuraanvallen met geïmproviseerde bommen, granaten en mortieren. AS viseert de veiligheidsdiensten maar raakt soms ook burgers en sommige IED-aanslagen zijn gericht tegen burgerdoelwitten. Andere aanvallen zijn gericht tegen controleposten bemand door veiligheidsdiensten. Verder voeren de veiligheidsdiensten luchtaanvallen uit tegen AS-posities en mortieraanvallen tegen vermoedelijke AS-schuilplaatsen waarbij soms de burgerbevolking getroffen wordt. ACLED noteert in totaal 727 dodelijke slachtoffers door het geweld in de regio Lower Shabelle voor deze verslagperiode. De meerderheid van de dodelijke slachtoffers zijn soldaten en SNA-strijders die sneuvelen tijdens militaire operaties of AS-aanvallen op militaire doelwitten en clanmilitieleden door interclangeweld en vuurgevechten met veiligheidsdiensten. Op 23 maart 2024 laat AS een autobom ontploffen aan een legerbasis in het dorp Busley (Marka). Hierop volgt een zwaar vuurgevecht. ACLED noteert 67 doden door dit geweld. Dit is het hoogst aantal geregistreerde doden per incident voor deze regio in deze verslagperiode. ACLED noteert ook 7 burgerdoden die als omstaanders sneuvelen tijdens vuurgevechten. Het geweld onder de noemer air/drone strike heeft 147 doden tot gevolg. ACLED noteert 21 burgerdoden bij een luchtaanval tegen een AS-standplaats in het dorp Baldooska. In totaal noteert ACLED 66 burgerdoden voor 49 incidenten onder civilian targeting. AS voert IED-aanvallen uit gericht op off-duty-veiligheidspersoneel, maar ook op civiele structuren zoals een jeugdhuis en busstation. Daarnaast voert de terreurgroep nog gerichte moordaanslagen uit waarbij het onder meer een clanouder, soldaten in burger en burgers verdacht van spionage, doodschiet. De veiligheidsdiensten zijn in 18 incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, betrokken. ACLED noteert hier 25 burgerdoden. Clangeweld is verantwoordelijk voor 3 burgerdoden. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats conflict/onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigt zich in de regio Banadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de

EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, verstrekt door beide partijen, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie, minstens toont verzoekster niet aan dat de gehanteerde landeninformatie niet langer actueel is. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie, hoewel gedeeltelijk actueler dan deze gebruikt door de commissaris-generaal, doorprijkt deze beoordeling niet. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie ligt immers in lijn met de informatie van de commissaris-generaal, die niet betwist dat het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle een hoog niveau kent. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld verhogen. Verzoekster verwijst naar haar verhoogde kwetsbaarheid, voortkomend uit haar profiel als vrouw, behorend tot een minderheidsclan en moeder van twee dochters, doch zij maakt niet aannemelijk waarom deze omstandigheden – rekening houdend ook met wat hieromtrent reeds werd uiteengezet en overwogen in de voorgaande punten – het risico in haar hoofde om slachtoffer te worden van willekeurig geweld zou verhogen.

5.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de regio Lower Shabelle een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. In de mate dat verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van haar raadsman en een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftientwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES